

กาลครั้งหนึ่ง เราทุกคนมีปีศาจสีเทาอยู่ในตัวเอง มันมีหน้าที่ออกอาละวาดเวลาที่อารมณ์ของเราไม่ปกติ บางครั้งก็เป็นตอนที่เราหงุดหงิดหัวเสียกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง บางครั้งมันก็มาในตอนที่เราตื่นกลัว และบางทีก็มาในตอนที่เราค้นหาเป้าหมายของชีวิตและพบว่ามันว่างเปล่า

เรามีชีวิตอยู่เพื่อใคร

มีหัวใจไว้เพื่ออะไร

คำถามพวกนี้ลึกซึ้งเกินกว่าจะทำความเข้าใจ เมื่อตอบไม่ได้ร่างกายและจิตใจจึงกลายเป็นของปีศาจสีเทา

...

เหมือนกับว่าตัวตนที่แท้จริงจะถูกกักขังไว้ในส่วนบนสุดของยอดหอคอย โดดเดี่ยว อ้างว้าง รอคอยเพียงใครสักคนที่จะเข้ามาปลดปล่อยให้หัวใจได้เป็นอิสระ เขาคนนั้นคงจะต้องกล้าหาญ ต่อสู้กับปีศาจสีเทาด้วยความรักจนมันแพ้ไป

ใครคนนั้นอาจจะเป็นเจ้าชาย หรืออัศวินที่รักการผจญภัย
แต่รู้อะไรมั๊ย เรื่องนี้ไม่ใช่ตำนานราพันเซล!

Chapter 1

พวงกุญแจเปิดเหลี่ยม

Toronto, Canada

Rrr...Rrr...

“Umm...Ai is speaking...” (อืม...อัยย์พูดครับ)

[อยู่ไหนไอ้ตัวแสบ]

“พ่อสิบหรือ!?” ร่างสูงที่นอนคุ้ยกายกกดใครบางคนไว้บนเตียงกว้างทะเลสีงพรวดจนผ้าห่มผืนหนาหลุดพ้นจากร่างกายเปลือยเปล่า

ปีศาจสีเทา กำลังเรียกสติตัวเองว่าเขาคือ *ไอยเรศ* ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวของ *สิบปกร* คนที่ถือสายรออยู่

[อืม พ่ออยู่บ้าน เราอยู่ที่ไหน]

“กำลังจะกลับเดี๋ยวนี้แหละ ขอสิบนานที”

[พ่อถามว่าอยู่ที่ไหน]

“ห้องเพื่อนครับ” กางเกงขายาวที่ร่วงอยู่ที่พื้นถูกคว่ำขึ้นมาได้ในขณะที่ใบหน้ากับไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้เพื่อสนทนาไปด้วย

พอลมา Toronto ทำไมวะ

[ไม่ต้องรีบมา พอลรอได้ ขับรถมาก็ระลึกไปด้วยว่ากอดดีอะไร
เอาไว้บ้าง ยาวเป็นหางว่าวเลยอัยย์]

“เจ้านานมาด้วยหรือเปล่าครับ”

[โทษทีนะลูกรัก ตัวช่วยแบบเจ้านานติดงานอยู่เมืองไทย
ทำใจเอาไว้ได้เลย เราจะชำระความกันตัวต่อตัว]

ติด!

“พ่อ! เดี่ยว!...ตาย ๆ ภูตาย” โอยเรศหมุนตัวแบบมิน ๆ

เขาแสบก้นัก และก็ลืมนะตัวเองเอาบุญแจรงวางไว้ตรงไหน
อาการขี้ลืมที่เจ้านานมักบอกว่า

‘เหมือนสิบไม่มีผิด’

คนตัวโตเดินร่อนรนไปทั่วเพื่อหาบุญแจรง พอลเจอเข้าก็
คว้าไว้ ตั้งท่าจะจากไป แต่คงเพราะเขาส่งเสียงดัง ฝรั่งตาน้ำข้าว
เจ้าของห้องที่นอนอยู่บนเตียงยับ ๆ เลยปรือตาขึ้นมามอง

“Ai, Where are you going?” (อัยย์ นายจะไปไหน)

“Home” (บ้าน)

“What going on? Last hour you said that you didn’t want
to be alone...How was it? Not fun?” (ทำไมล่ะ ก่อนหน้านี้นายยัง
บอกว่าไม่อยากอยู่คนเดียว มันไม่สนุกหรือ)

“What fun?” (อะไรสนุก?)

“Sex” (เซ็กส์)

“Oh, don’t be upset dear. You’re the best but I gotta go
cause my dad has just arrived in Toronto” (อย่าหงุดหงิดไปเลย
น้า นายดี แต่ว่าพ่อฉันมาวะ)

“Seriously?” (ซีเรียส?)

“A little bit.” (กีนิดนึ่ง)

ไอยเรศพยักหน้ารับ ขยิบตาหนึ่งข้าง จัดระเบียบเสื้อผ้าตัวเองก่อนเจอหน้าพ่อบังเกิดเกล้า พอเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วเขาถึงค่อยเดินออกจากห้องไป

คนที่เพิ่งเปิดประตูบ้านเข้ามา กำลังคิดย้อนไปว่าตัวเองมาอยู่ที่แคนาดาครั้งแรกตอนอายุสิบห้า ส่วนตอนนี้ไอยเรศอายุสิบเก้า ผ่านฤดูหนาวที่ขึ้นชื่อของรัฐโทรอนโตมาก็หลายครั้ง แน่แน่นอนว่า ทุกครั้งมันหนาวจับใจ แต่ไม่มีครั้งไหนที่สันหลังเขาจะเยือกแข็งได้เท่ากับหน้าหนาวที่มีพ่อยืนมองเขานิ่งๆ อยู่หน้าประตูบ้านแบบตอนนี้เลย

“มาแล้วครับ ทำไมพ่อมาราวนี้กระเป๋าสีเสื้อผ้าเยอะจัง” ไอยเรศเริ่มต้นเอ่ยทักร่างสูงใหญ่ของสลิปปรที่นั่งอยู่บนกระเป๋าดูทางใบเชือก ใบหน้าเรียบนิ่งและดวงตาสีอ่อนจัดเป็นเอกลักษณ์ กำลังตัวดมองขึ้นมาที่เขา ทำเอาแทบไม่กล้าขยับตัว

เหมือนพ่อจะโกรธจริงจัง

“ของอัยย์ไม่ใช่ของพ่อ ครึ่งนี้เกินไปแล้วอัยย์ ทะเลาะวิวาทจนโดนไล่ออก เกินไปหน่อยนะ”

“ก็มันหาเรื่องผมก่อน” ไอยเรศหลุดตาลงต่ำ อ้าปากเถียงทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ช่วยอะไร

“พ่อไม่เคยสอนให้เราใช้อารมณ์”

“ผมขอโทษ”

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อไป”

“ก็...ยังไม่รู้ครับ” ไอยเรศตอบตามความจริง ไม่เห็นจะเดือดร้อนตรงไหน อย่างมากก็แค่ย้ายที่เรียน

“ฉันก็กลับเมืองไทย พ่อคุยกับอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยที่พ่อเคยเป็นอาจารย์ไว้แล้ว เข้ากลางเทอมได้ ไม่มีปัญหา”

“ไม่เอาครับ ผมขออยู่แคนาดาต่อ” อยู่เมืองไทยใกล้หูใกล้ตา พ่อ อิศระหายหมดพอดี

“ไม่อนุญาต ไปเก็บกระเป๋าได้แล้ว เราจะกลับกันวันนี้เลย พ่อปล่อยอัยย์อิสระเกินไปมานาน เราทำตัวแยะและเรื่องคราวนี้ก็อย่าหวังว่าเจ้าน่านจะช่วยได้” สิบปรอออกปากต่อว่า แต่ไอยเรศก็ไม่ได้มีท่าทีสลดลง เพียงแค่เหลือบมองกระเป๋าใบเชื่อง ยกนิ้วขึ้นดูจุกคาคาเดาในสิ่งที่ตนเองคิดว่าจะเป็น

“กระเป๋าที่พ่อนั่งทับอยู่ข้างในเป็นเสื้อผ้าผมใช้มั๊ยครับ”

“ใช่”

“แล้วพ่อจะบอกให้ผมไปเก็บกระเป๋าเพื่อ? พ่อเก็บมันหมดแล้ว พ่อพร้อมลากมันออกไปแล้วด้วย พ่อไม่จำเป็นต้องสั่งให้เก็บเลยสักนิด เพราะยังไงพอก็คงตั้งใจจะลากผมไปอยู่ดี It's terrible!”

“สบทเป็นภาษาอะไรก็ไม่ช่วยให้พ่อเปลี่ยนใจ”

“มันแยะถึงแยะที่สุด!”

“ถ้ากลับพร้อมพ่อ Audi R8 ที่เจ้าปู่ซื้อให้เป็นของขวัญ พ่อจะแค่อึดไว้ให้เราใช้รถคันอื่นแทน แต่ถ้าไม่กลับจะขายทิ้งแล้วเราก็จะไม่ได้อะไรเลย อ้อ อายด์บัตเตอร์ครีมทุกใบด้วย”

“พ่อเล่นนี้ จับผมตรึงกางเขนแล้วเขียนเถอะ น่าจะเจ็บน้อยกว่า” ใบหน้าอ่อนเยาว์ออกอาการอ้าปากค้างกับคำพูด

Audi ที่รัก ล้อรถสักข้างก็ยังไม่ทันได้จุ่ม จู่ๆ ก็โดนพ่อยัดไปหัวใจมันเจ็บไปหมด

“ดีขึ้นมาจริงแล้วจะร้องไม่ออก”

“เจ้าน่านไม่ยอมให้พ่อตีผมหรอก พ่อตีผมหนึ่งที เจ้าน่าน

ดีพ่อสองที”

“โอยเรศ!” ลีบปรยกมือขึ้นเสยผม เริ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา
ทั้งๆ ที่คิดว่าจะพยายามใจเย็น แล้วดูมันยืวน ตีก็ไม่ได้ บ่นอะไร
ก็ไม่ค่อยฟัง

ดี้อ! เหมือนเจ้าน่านตอนวัยรุ่นไม่มีผิด! “แล้วมันจะเดินไป
ไหน”

“ไปดูนะสิว่าพ่อเก็บของครบหรือยัง กลับไทยก็กลับ อยู่ที่นี่
มีหวังอดตาย พ่อก็รู้ว่าผมทนความลำบากไม่ค่อยได้ อย่าใจร้าย
กับผมนักเลย”

“พอกำลังคิดอยู่ว่าตอนตัวเองอายุเท่าอัยย์พอกำลังทำอะไร
เป็นวัยรุ่นอารมณ์ร้อนเหมือนเราหรือเปล่านะ”

“พ่อไม่มีเวลามาหัวร้อนหรอก ตอนพ่ออายุเท่าผม ผมเดาว่า
พอนั่งเขียนไดอารี่เพื่อหาเจ้าน่านอยู่”

“ลดค่าขนมเหลือครึ่งเดียวน่าจะดี”

“ไม่ตีครับ คิดซะว่าเมื่อไหร่ผมไม่ได้พูดอะไรก็แล้วกัน” ดวงตา
สีดำนโถกแกะพริบพริบๆ ขอความเห็นใจ และเมื่อเห็นว่าพ่อตัวเอง
ไม่พูดอะไรออกมาอีก ก็ได้แต่ตัดใจเดินไปเช็กข้าวของให้เรียบร้อยดี
เดี๋ยวเจอกัน! กรุงเทพฯ ชีวิตดี๊ๆ ที่ลงตัว

กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย

อากาศร้อนอบอ้าวอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับประเทศที่อยู่ใน
โซนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำเอาโอยเรศที่คุ้นเคยกับสภาพ
อากาศหนาวเซตว์พึงกับรถครอบครัวคันใหญ่ เขาใช้มือปลดกระดุม
เสื้อสองสามเม็ดบนเพื่อระบายความร้อน ถึงแม้จะเพิ่งเดินลงจาก
ตัวรถที่เปิดแอร์จนเย็นซ่า สัมผัสกับอากาศร้อนได้ไม่ถึงสิบนาที

ก็ตาม

“พ่อเสร็จรึยัง ร้อนมากครับ”

“แป็บหนึ่งสิ พ่อจำไม่ได้ว่าเอาของที่จะให้อาจารย์อ่านมาไว้ไหน”

“มันเป็นยังไง ผมช่วยหา” ไอยเรศขมวดหัวคิ้วเล็กน้อยมองร่างสูงของคนเป็นพ่อที่ก้มๆ เงยๆ อยู่แถวกระโปรงรถด้านหลังรูปร่างหน้าตาแบบนั้น บอกไปคงไม่มีใครเชื่อว่าอายุจะครึ่งร้อยแล้ว

“เป็นกล่องปากกาห่อกระดาษสีน้ำเงิน มันน่าจะหล่นหายไปตรงไหนสักที่หนึ่ง”

“ละพ่อก็ชอบจิง รถครอบครวัคันใหญ่ๆ เนี่ย แล้วตัวเองก็ชอบทำของหาย ยังคิดว่าคราวนี้เป็นกล่องปากกา ไม่ใช่กุญแจรถแบบคราวที่แล้ว” ไอยเรศบ่นอุบ กวาดตาหาเจ้ากล่องที่ว่า และในไม่ช้าเขาก็พบมัน “เจอแล้ว หล่นอยู่ข้างเบาะคนขับ”

“พ่อแก่แล้วมันก็ต้องมีหลงมีลืมบ้าง”

“ไม่เกี่ยวกับแก่ พ่อก็ขี้ลืมมาตั้งแต่ผมจำความได้”

“ขี้นเหมือนใครเนี่ย เอ...พ่อเพิ่งสังเกตว่าเราสูงขึ้นอีกแล้วตอนนี้สูงเท่าไร” สิบปรกรยื่นมือไปปรับกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ในมือลูกชาย ตั้งใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยการถามเรื่องส่วนสูงที่ดูเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากครั้งล่าสุดที่เจอกัน

“185 อีก 2 เซ็นต์ก็เท่าพ่อแล้วครับ”

“ถ้าอยากสูงให้เท่าพ่อก็นอนให้มันไวหน่อย”

“สิบเก้าแล้วพ่อไม่ใช่เก่าชวบ ให้นอนตอนสามทุ่มไม่มีใครเขาทำหรอก แล้วที่นี่คือมหาวิทยาลัยที่พ่อเคยเป็นอาจารย์ใช้มั้ยครับ คณะสถาปัตย์อยู่ทางไหน ผมอยากไปดูคณะที่เจ้านานเคยเรียน” ไอยเรศหันมองบรรยากาศรอบตัว ตอนนี้เป็นเวลาบ่าย พระอาทิตย์

เหวี่ยงพันกลางศีรษะไปเล็กน้อย แต่ความร้อนระอุที่แผ่ลงมาแม้แต่
เงาจากต้นไม้ใหญ่หลายต้นก็ไม่ได้ช่วยลดทอนความร้อนแรงนี้ลง
สายตาของไอยเรศมองเลยไปหยุดอยู่ที่ป้ายใหญ่ยักษ์หน้า
อาคารเรียน มันเขียนว่า

คณะวิศวกรรมการบินและอวกาศ

เขาเลือกเรียนคณะนี้เหมือนพ่อเพราะมีพ่อเป็นไอดอล
แต่อย่าให้พ่อรู้เสียล่ะ เดี่ยวจะยืมหน้าบาน ดินกาจะเพิ่ม!
“ไปฝากตัวกับอาจารย์ในคณะก่อน แล้วเดี๋ยวพ่อค่อยพาขับ
รถวนดูรอบมหาวิทยาลัย”

“เดี๋ยวผมทัวร์เองวันหลัง เสร็จนี้พ่อก็พักเถอะ ผมจะขับรถ
กลับนานให้เอง” เสียงทุ้มจืดจางพอบใจความได้แค่นั้นคอ ไอยเรศ
ยอมรับว่าตัวเองรู้สึกผิดเล็กน้อยจากการก่อเรื่องทะเลาะวิวาทจน
โดนไล่ออก เดือดร้อนพ่อต้องไปหิ้วตัวกลับมา แถมยังต้องพาไปซื้อ
ข้าวของเครื่องใช้จำเป็นสำหรับการเข้าพักที่คอนโดใกล้มหาวิทยาลัย
ซื้อชุดนักศึกษาสำหรับใส่เรียน และจบด้วยการพามาฝากตัวฝากชีวิต
ที่คณะ

ถ้าไม่ติดว่าเจ้านานสั่งให้พาเขากลับไปหาที่นั่นก่อน พรุ่งนี้
ตอนเจ็ดโมงเช้า เขาคงโดนพ่อปลุกให้ไปเรียนเหมือนตอนหกขวบ

“งั้นก็รีบจัดการเรื่องที่นี่ให้เสร็จเถอะ จะได้รับกลับบ้านกัน”

“ครับ พ่อ...พ่อสิบ คุณนั่นสิ”

“อะไร” สิบบรุษะงักตัวเพราะแรงสะกิดที่ช่วงไหล่ เขาหันกลับ
มามองไอยเรศที่หยุดเดิน ก่อนมองตามสายตาอีกฝ่ายไปหยุดที่
Harley-Davidson สีดำสุดเท่คันหนึ่ง

“อยากได้เหรอ...อยู่กรุงเทพฯใช้รถแบบนี้ก็ดีอยู่ แต่มันจะลำบากเวลาจะไปไหนไกลๆ หรือเปล่า”

“ผมไม่ได้มองรถ แต่กำลังมองว่าคนนั้นเหมือนเจ้านานเลย” ไอยเรศสายหัวปฏิเสธเรื่องรถ มือยังคงยึดไหล่ของตัวเองไว้ รังให้มองตามร่างโปร่งของใครบางคนที่กำลังเข็นรถเข้าจอด คล่องแคล่ว และดูเหมือนกำลังรีบร้อนเอามากๆ

“ใครเหมือนเจ้านาน ในโลกนี้ไม่มีใครเหมือนเจ้านานของพ่อคนนั้นเหรอ อืม...คล้ายจริง ๆ ด้วย” สิบปรกรกลืนคำพูดของตัวเองลงในคอ หลังใช้สายตาสื่อมองไปยังจุดเดียวกับไอยเรศ เขามองเจ้าของ Harley สีดำคันนั้น ท่วงท่าการใช้ท่อนขาเรียวยาวในกางเกงยีนส์ไข่มวดข้ามตัวถึงรถ เรียกได้ว่าเป็นฉากน่าประทับใจ และเมื่อพินิจคนตรงหน้าดูดี ๆ ทั้งส่วนสูงรูปร่างและกรอบหน้าคมๆ ช่างดูคล้ายกับเจ้าของหัวใจเขาไม่น้อย ที่เห็นจะต่างคงเป็นดวงตาเล็กเรียว กับอาการอ้าปากหาแบบไม่คิดจะปิด

เจ้านานดูถูกว่าอยู่เป็นโซ มีมามีอำนาจมากกว่า ส่วนเรื่องความโหดก็น่าจะกินขาดเด็กผู้ชายคนนั้นแบบเห็น ๆ

“พ่อมีเจ้านานแล้ว คนนี้ของผม แล้วถ้าพ่อยังไม่เลิกมองด้วยสายตาแบบนั้น ผมจะฟ้องเจ้านาน”

“ฟ้องเรื่องอะไร เพื่อเจอ แล้วอะไรคือการที่เห็นครั้งแรกก็แสดงความเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ผู้ชายบนโลกนี้ทุกคนที่จะชอบผู้ชายด้วยกันนะอัยย์”

“ใจมันสั่งไงพ่อ...ใจมันสั่งว่าเขาต้องเป็นของผม”

“หลงหรือละเมอ?”

“ก็พ่อเล่าเองว่าเจอเจ้านานครั้งแรกพ่อถูกสะกดด้วยสายตาผมก็ถูกสะกดด้วยเขาคู่นั้นเหมือนกัน เพราะมันเดี๋ยวนะครับ”

“อัยย์ ไอยเรศ!” ลีปกรร็องเรียกร่างสูงของลูกชายที่กำลังขยับพ่อนขายาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปทางคนที่กำลังจะวิ่งขึ้นตึกเรียนสายตาวาวตามอายุการใช้งานมองการกระทำของเด็กสองคน เขาเห็นไอยเรศก้มลงเก็บของบางอย่างที่อีกคนทำตกไว้ แล้วหลังจากนั้นลูกชายตัวดีก็วิ่งตามจนทันพร้อมคว้าที่นอนแขนของคนที่มีมันวิ่งตามเอาไว้ในมือ

มันเอาความกล้ากับหน้าระรื่นแบบนั้นมาจากใครกัน!

“เปิดเปลือก”

ไอยเรศฉีกยิ้มเห็นฟันขาวให้คนที่หันมาตามแรงรั้ง เขาสูดลมหายใจลึก รับกลิ่นหอมจากเส้นผมพลูยู่เหยิง มันยุ่งเสียจนอีกคนต้องสะบัดหน้าไล่เส้นผมที่จิ้มหน้าจิ้มตาตัวเองออก

คิ้วเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาเรียวรีชั้นเดียวตามแบบฉบับคนเอเชียแท้ๆ ฉายแววงุนงงเล็กน้อย และขมวดหนักจนแทบจะชนกันในตอนที่เห็นพวงกุญแจเปิดสีเหลืองอ้อยอยู่ในมือคนตรงหน้า กรอบหน้าคมแต่เครื่องหน้าแฉล้มก้มลงมองกระเป๋าสะพายใบขนาดกะทัดรัดที่คาดทับไว้บนหน้าอกตัวเอง

มันเคยมีเปิดสีเหลือง แต่ตอนนี้ไม่มี

“อ้าว! คุณเปิด”

“นายทำหล่นไว้นะ”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“ชื่ออะไร”

“ขอบคุณมากนะครับ ถ้าหายผมแย่งแน่ ไปได้แล้วคุณเปิดสายแล้วเนี่ย”

“เดี๋ยวลี...”ไอยเรศรั้งอีกฝ่ายไว้ได้แค่เสียง ทำได้เพียงมองร่าง

ไปร้องวงไปอีกทางพลางก้มหน้าแยกเขี้ยวใส่พวกกุญแจเปิดไปด้วย
ไปซะแล้ว ยังไม่ทันรู้ชื่อเลย

“จะกลับมัยน่าน หรือจะวิ่งตามไปเรียนตั้งแต่วันนี้เลย”
ลืบปรกเดินมาหยุดใกล้ร่างสูงของลูกชาย ออกปากแซวเมื่อเห็น
สายตาของไอเรตยังคงมองตาม

“...พ่อครับ เล่าให้ฟังอีกทีได้มั๊ย ความรู้สึกตอนที่พ่อเจอเจ้าน่านครั้งแรก พ่อรู้ได้ยังไงว่านั่นเรียกว่าความรัก” คนอ่อนวัยร้องขอเรื่องเล่าเดิม ๆ เขานึกถึงเรื่องราวความรักของพ่อกับเจ้าน่าน เรื่องที่ฟังมาเป็นร้อยครั้งจนเบื่อหน่าย แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงอยากฟัง

“เล่าให้ฟังได้ แต่บอกไม่ได้หรอกว่าอะไรคือความรัก เรื่องนั้นอัยย์ต้องเรียนรู้จนกระทั่งความรู้สึกตกผลึก ถึงเวลานั้นก็ตอบได้เองแหละว่าใช่หรือไม่ใช่”

“ผมคิดว่าครั้งนี้ใช่”

“เขาจะใช่กับเราด้วยหรือเปล่าเถอะ ถามชื่อยังถูกเมน น่าจะออกหักตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่ม”

“โอ้พ่อ...ไม่ให้กำลังใจกันเลย”

ห้องเรียน

“เงิน ไน้”

“มาคร่ำบับ”

“ทันเวลาพอดี”

“ผมเป็นคนตรงเวลาเฝ้าครูอาจารย์ บ่ายโมงตรงเป๊ะ” ร่างสูงไปรงที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาจากประตูด้านหลังขานรับเสียงเรียกชื่อของตัวเองได้อย่างฉิวเฉียด เจ้าของชื่อ เงิน ไน้ จิกยิ้มกว้างใส่อาจารย์ประจำคลาสที่ยืนด้านหน้าจอโปรเจกเตอร์ ก่อนพาตัวเอง

ไปยัดไว้ในโต๊ะเล็คเชอร์แถวหลังสุด

“รักษาเวลาเกือบสายได้ดีตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีสอง คุณมาแล้ว ก็นั่งให้เรียบร้อย ผมจะเริ่มสอนแล้ว”

“คร่ำบบบบผม”

“สายนะมึง” เสียงทักทายเป็นดังขึ้นในตอนที่บทเรียนเริ่มไปได้ สักพัก มันดังแค่พอให้ได้ยินกันไม่กี่คน เพราะไม่อยากรบกวนอาจารย์ ด้านหน้าเอ็ดใส่

“พวกมึงไม่มีใครโทร.ปลุกกุสักรั้ว ตื่นสายรีบแทบตายหา เกือบทำเปิดหายด้วย ดีที่มีคนเก็บได้” พวงกุญแจเปิดสืเหลื่องเจ้า ปัญหาถูกคล่องเข้ากับกระเป๋าอีกครั้งในขณะที่เจ้าของยังพูดไม่หยุด “โคตรหล่ออะมึง”

“กูเหวอ ขอบคุณที่ชม พอรู้ตัวว่าบ้าหน้ากูดีมาตั้งแต่กำเนิด”

“ไมไ่มึงไ่ذن กูหมายถึงคนเก็บเปิด” ไ่่ก่ล่อกตาบนใส่เพื่อน รักแบบต้นที่นึ่งข้างขวา และเอ้อมมือไปดึงปากกาจากอินทะที่นึ่ง ด้านซ้าย

“เฮ้ย! ไ่่ ปากกา”

“ยืมหน่อย ของกูหายเมื่อวาน ยังไม่ได้ไปซื้อ หรือมึงจะให้ กูเลยก็ได้ละอิน กูจะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อใหม่”

“บ้านก็รวย แต่งกั๊ส แล้วมึงเอาของกูไป กูจะใช้อะไรละ”

“มึงก็เอาของไ่่นายมาใช้ดี แม่มีตั้งหลายแท่ง”

“ทำไมต้องเป็นกูที่ใช้ของไ่่นาย มึงนั่นแหละที่ควรใช้ของ ไ่่นาย” อินทะคว้าปากกาคืน ก่อนจะเอนตัวพิงพนักเบาะเปิดทาง ให้ไ่่สนทนากับนายที่นึ่งถัดไปจากตัวเอง

“ท่านว่าที่เกียรตินิยมครับ ผมขอรบกวนปากกาสักแท่ง”

“เดี๋ยวดร้อนปากกาทุกวัน เพิ่มเติมคือเดี๋ยวดร้อนคนอื่นตาม

เก็บเปิดให้ด้วย” ใบหน้าเรียบนิ่งของนายสะกดทุกความเคลื่อนไหวของเพื่อนรักอีกสามคน นายออกปากว่า ก่อนส่งปากกาให้ตัวสลับประจำกลุ่มอย่างไ้

ปากกาที่มันชอบทำหาย สิบแท่งก็เป็นของเขาไปเสียแปดโคตรน่าหงุดหงิด!

“เปิดนี้ห้ามหายนะเว้ย ป้ากูให้กูดูแล ถ้าคุณเปิดเป็นอะไรไป กูจะโดนริบค่าขนม พวกมึงเข้าใจมั๊ยว่าเปิดเวอร์นี้เป็นทั้งชีวิตของกู พวกมึงต้องช่วยกูดูแล”

“เปิดมึงเกี่ยวอะไรกับพวกกู”

“พวกมึงก็รู้นิสัยกู ทำของหายเก่งมากเวอร์ ขอร้องละ ช่วยกูดูแลคุณเปิด”

“เมื่อไหร่ใครเก็บให้” นายแฉะยิ้ม แยกประสาทมาถามพลาง จดเล็คเชอร์ไปด้วย

“ไม่รู้จ้ะ ไม่เคยเห็นหน้า แต่หล่อมาก”

“หล่อมากก็ไปเป็นเมียเขา แล้วก็ให้เขาดูแลทั้งเปิดทั้งมึง”

“สันติน! กูผู้ชายแท้ๆ เป้าหมายของกูคือน้องก้านหลิว ดาวปีหนึ่งคณะบริหาร”

“มึงเคยเล่าเรื่องจะจีบน้องก้านหลิวให้ป้ามึงฟังมั๊ย” นายวางปากกาลงและหันมาถาม เขาผลักตัวอินทให้พ้นทางเพราะอยากรจะจ้องหน้าแล้วคำคนที่พูดไม่หยุดสองสามประโยค

“เล่าสิ พอเล่าเสร็จก็ได้เปิดมาเลย”

“พ่อมึงคงบอกมึงอ้อมๆ อะ ว่าดูแลเปิดให้รอดก่อน ก่อนคิดไปดูแลใคร”

“ท่านนาย ท่านนายยังเป็นเพื่อนผมอยู่หรือเปล่าครับ”

“เป็น และพวกมึงก็ควรเลิกสุมหัวคุยกันได้แล้ว กูจะเรียน

หนังสือ แล้วถ้าไม่เจียบ ก็ไม่ต้องเอาเล็คเชอร์ไปลอก”

“โอเคครับ รับทราบ! จบคาบขอเล็คเชอร์มาลอกด้วย” ไน่
รับคำสั่งขัง การถูกคนจริงจั่งในชีวิตดำ ทำให้เพื่อนที่เหลืฮุบปาก
ฉับ หันหน้าแยกกันไปคนละทิศคนละทาง ดันหันกลับไปนั่งเล่นเกม
ในโทรศัพท์ อินทะฟุบตัวลงนอน ส่วนเงิน ไน่ นั่งกำพวงกุญแจ
เปิดแน่น

เพราะป้าบอกว่าต้องดูแลและรักษาคุณเปิดให้ดี!

Chapter 2

อัยย์ไน้

รถสเตชันแวกอนคันสูงขับเข้ามาจอดภายในลานกว้าง
ห่างจากเรือนไทยหลังงามไม่กี่ไกลนัก ไอยเรศดับเครื่องยนต์รถ
ครอบครัวที่กำลังจะกลายเป็นของเขาในระหว่างที่ Audi R8 ถูก
จอดพักไว้ในโรงรถ BMW X5 ของพ่อ ก็ไม่กระจอกเท่าไรหรือกมั้ง

ดวงตาสีดั้นไฉ่แก้มองฝ่าความมืดในตอนที่ไฟหน้ารถดับลง
เขาอาศัยความสว่างจากไฟที่ตัวเรือนไทยด้านหน้า มองความ
คุ้นเคยรอบตัว มันเปลี่ยนไปเล็กน้อยจากเมื่อ 4 ปีที่แล้ว แต่หนึ่งสิ่ง
ที่ไม่เคยหายไป คือต้นลีลาวดียักษ์ใหญ่่ออกช่อดอกบานสะพรั่ง

กลิ่นหอมอ่อนจากดอกไม้สีนวลลอยมาตามลม เรียกร้องให้
ร่างสูงเดินตรงไปเอื้อมแขนเด็ดช่อดอกช่อหนึ่งมาไว้ในมือ

จะเอาขึ้นเรือนไปให้เจ้าน่าน

แต่ก็ไม่วายโดนพ่อแหวะ!

“ประจบ”

“จะหึงอะไรกับลูก”

“ก็มันน่ามัยละ” สิบปกรส่ายหัวออกเดินนำลูกชายขึ้นเรือน เขาหวงเจ้านานกับไอยเรศอย่างจริงจัง เพราะยังไม่ทันที่เขาจะ อ้าปากเอ่ยทักคนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในบ้าน ไอยเรศก็กลาตัวไป ชบหน้าลงกับตักเจ้านาน พร้อมยื่นช่อดอกลิลาวดีในมือส่งให้

แฮม ทำเหมือนไม่เจอกันมานาน ทั้งๆ เพิ่งบินไปหามันมา เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง!

“ตัวสวบ สวบจริง ๆ” เจ้านานตวัดดวงตาสีดำสนิทลงมองคนที่ชบหน้าลงกับตัก ทำออกอ้อนเอาใจ จะฟ้องอะไรอีกแน่ ๆ

“พอียัตถ”...นั่นปะไร เคยเคอะอะไรผิดที่ไหนกัน

“สิบไม่ได้บอกอัยย์เธอ เราเป็นคนสั่งให้ยัตถ”

“หม่อมยังไม่ได้ออก รอให้มารู้จากปากเจ้าเอง”

“ฮะ!?” กลุ่มผมสีเข้มที่คลอเคลียอยู่กับตักกว้างผกขึ้น คนส่งเสียงประหลาดใจทำหน้างม มองคนเป็นพ่อทั้งสอง

พ่อสิบเหมือนพ่อบังเกิดเกล้า

ส่วนเจ้านานเป็นพ่อบุญธรรม

“เราเป็นคนสั่งให้ยัตถเป็นการลงโทษ แล้วก็สั่งให้อัยย์กลับมาอยู่เมืองไทย”

คตีพลิก แถม

“ก็ดีเหมือนกันที่อัยย์ก่อเรื่องจนโดนไล่ออก จะได้หมดทาง ปายเปียงเรื่องกลับมาอยู่บ้าน”

“ผม...”

“เรื่องที่ผ่านมาแล้วเราจะไม่พูดถึง แต่ระหว่างที่ถูกลงโทษ อัยย์ห้ามก่อเรื่องอีกเด็ดขาด”

“ครับ เจ้านานโกรธผมหรือเปล่า” สองมือของไอยเรศขยับบีบ นวดแข้งขาของเจ้านานอย่างเอาใจ ส่งรอยยิ้มแหย่ให้คนสูงศักดิ์

ที่ทำหน้าหนึ่งจนไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

“เปล่า อย่ามองว่าเราโกรธ เราออกจะเข้าใจอารมณ์รุนแรงของวัยรุ่น แต่ที่ต้องชิงสั่งลงโทษก่อน เพราะบทลงโทษจากสิบปรนากลัวกว่าของเรา อัยย์ก็รู้ดี” เจ้าน่านก้มลงกระซิบใกล้หูไอยเรศพอให้ได้ยินกันสองคน และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้ารับ ร่างสูงของเจ้าน่านก็ขยับลุกขึ้นยืน สองมือสอดล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ใบหน้าเขิดหยิ่งอย่างคนถือดี ไว้ตัว ภูมิฐาน ทุกคำพูดฟังดูมีอำนาจและน่าเชื่อถือ

“ทำตัวดี ๆ หน่อยแล้วกัน เราไม่ได้ใจดีอะไรขนาดนั้นหรอก”

“ครับ” ไอยเรศก้มหน้าลงซ่อนยิ้ม หลังเห็นดวงตาข้างหนึ่งของเจ้าขยิบลง

เอาเถอะ โดนยึดรถก็ดีกว่าถูกพ่อสิบสั่งบำเพ็ญประโยชน์เป็นปี ๆ

“ไปทานข้าวกันเถอะเจ้าน่าน เจ้าหมอกกับแม่ก็น่าจะรอมานานแล้วด้วย” สิบปรนยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา เดินมาโอบบ่ากว้าง แสดงความเป็นเจ้าของอย่างที่ควรจะเป็น หลังโดนเจ้าลูกชายชิงตัดหน้าแย่งคลอเคลียไปเมื่อห้านาทีที่แล้ว

“รอผมด้วยสิ!”

“ไอ้อัยย์ หนัก!” สิบปรนเสียงขุ่นเมื่อรับน้ำหนักที่โถมมาตรงช่วงบ่า จะอะไรเสียอีก นอกจากไอยเรศจะวิ่งมาใช้แขนยาว ๆ ของตัวเองโอบทั้งเขาและเจ้าน่านไว้ด้วยกัน

อยากจะดำ แต่เห็นยิ้มที่ส่งมาก็ดำไม่ออก

“ผมรักเจ้าน่านมากกว่าพ่ออีก”

“ตามสบาย”

“พ่อจนเหรอ”

“ไม่งอนแต่กำลังคิดเรื่องค่าขนม ทุกวันนี้ให้เยอะไปหรือเปล่า
นะ”

“รักพ่อขึ้นมาทันที รักเท่าเจ้านานเลยก็ได้”

“กะล่อน!”

“ก็เหมือนสิบนั้นแหละ” เจ้านานหัวเราะเสียงต่ำในคอ แทะ
ออกทั้งมือของพ่อและของลูก ก่อนจะเดินเลี้ยวไปอีกทางแต่ก็ยัง
ไม่วายถูกตามด้วยร่างสูงของคนอีกสองคน

เวลาอยู่กันพร้อมหน้า มันก็อบอุ่นหัวใจดี

ก๊ิง!

“เพิ่งตื่นหรือยังไม่ได้นอน ถึงออกมานั่งสีซอ แกมเพี้ยนด้วย”

เสียงทุ้มกังวานทักคนที่นั่งสีซอริมหน้าต่าง เด็กผู้ชายตัวใหญ่
อายุไม่เกินยี่สิบในมือมีซอฮู้คันสวยจัดเป็นภาพที่หาดูได้ยาก แต่ที่
เรือนไทยแห่งนี้ ถ้าโอยเรศอยู่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

เล่นเครื่องดนตรีทุกอย่างที่ขวางหน้า ที่สำคัญเล่นได้ดี

“นอนไม่หลับครับ แล้วที่เล่นเพี้ยนก็เพราะว่าใจลอย” คนถูก
ทักส่งยิ้มหวาน ก่อนย่นหน้าเมื่อได้กลิ่นร้อนแรงจากแก้วน้ำขิงแก่ๆ
ในมือเจ้า

“ลอยไปไหน ถึงไม่หลับไม่นอน”

“กรุงเทพฯ”

“หืม?...เราไม่เคยเห็นอัยย์ตื่นเต้นกับการเปลี่ยนโรงเรียนหรือ
ที่อยู่”

“ไม่ได้ตื่นเต้นครับ แต่ผมคิดถึงคน แล้วพอยังไม่ตื่นเหวอครับ”

“ยัง คงเหนื่อยแหละ วิ่งวุ่นมาหลายวัน อัยย์ก็เพลารื่อง
ก่อเรื่องลงหน่อย คราวนี้มีเรื่องอะไรถึงร้อนจนต้องทะเลาะวิวาท”

“ชีวิตดีเกินไปเลยโดนหมั่นไส้ แล้วก็โดนหาเรื่อง”

“ถ้ายังไม่อยากตอบก็ไม่ใช่ไร ว่าแต่...เราก็ไม่เคยถาม อยู่ที่นู่นมีเพื่อนบ้างหรือเปล่า” เจ้าน่านเปลี่ยนเรื่องถาม เมื่อเห็นไอยเรศหลบสายตา ไข่ว่าไม่รู้ ว่าไอยเรศตอบเลี่ยงความจริงแต่อาการแบบนี้เค้นคำตอบไปก็ไม่ได้อะไร

“ไม่ค่อยครับ ผมชอบอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวสะดวกกว่า”

“มีเพื่อนดี ๆ สักคนมาช่วยปรามอารมณ์ก็ดีเหมือนกันนะ” เจ้าน่านยกน้ำชิงร้อน ๆ ขึ้นจิบ มองใบหน้าอีกฝ่ายผ่านไอสีเทาที่พวยพุ่งขึ้นมาจากแก้ว

บอกให้ไอยเรศหาเพื่อน แต่ตอนตัวเองอายุเท่าอัยย์ก็ไม่เอาเพื่อนไม่เอาฝูงเหมือนกัน คนเยอะเรื่องเยอะ น่ารำคาญ

“แล้วที่คิดถึงถึงคน คิดถึงใคร”

“เปิด”

“ตกลงเป็นเปิดหรือเป็นคน”

“เป็นคนครับ แต่ห้อยพวงกุญแจเปิดสี่เหลี่ยม สูงประมาณนี้ ตาแบบนี้ คิ้วแบบนี้ จมูกแบบนี้ แล้วก็ปากแบบนี้” ไอยเรศวาดมือในอากาศจินตนาการเป็นภาพเจ้าของพวงกุญแจเปิด

“เอากะดาศกับดินสอวาดให้เราดูสิมัย เราจะได้เห็นหน้าด้วย วาดในอากาศเราก็ไม่รู้ละสิ ว่าคนที่ทำให้อัยย์นอนไม่หลับหน้าตาเป็นยังไง”

“มองไกล ๆ ก็คล้ายเจ้า แต่พอจ้องใกล้ ๆ ก็ไม่เหมือน ผมฝันถึงเขาด้วย พอตื่นก็ยังสลดภาพเขาออกจากหัวไม่ได้ เพ้อมาก ไม่รู้ต้องทำยังไงดี” ไอยเรศหัวเราะให้กับความเพ้อฝันของตัวเอง ไม่ขัดเขินเมื่อพูดเรื่องแบบนี้กับเจ้า เพราะเจ้าน่านเข้าใจเขาที่สุด ตามใจเขาที่สุด เวลามีปัญหาาก็ปรึกษาแต่เจ้าน่านนี่แหละ

“มีความรัก?”

“คิดว่าใช่ มันเห็นปุ๊บแล้วมันใช่ไปหมดเลย”

“ก็จีบ”

“ถ้าเขาไม่ชอบผมล่ะ”

“ก็เอาชอนี่ไปสีให้เขาฟัง ถ้าเขายังไม่รับรักตอบก็จับปล้ำเลย”

“เอาจริงหรอ”

“เราพูดเล่น อย่าคิดไปทำอะไรใครเขาจริง ๆ ละ สำหรับผู้ชายครั้งแรกตรงนั้นมันเจ็บมาก”

“ผมทำเป็นน่า แล้วก็มั่นใจว่าผมทำให้เขาชอบผมได้โดยไม่ต้องฝืนใจฝืนกาย แบบนั้นมันป่าเถื่อนเกินไป อีกอย่าง...เขาก็อยู่คณะเดียวกับผมด้วย ค่อย ๆ จีบก็ได้ผมไม่รีบ”

“เราเอาใจช่วยก็แล้วกัน วันนี้ก็ต้องกลับกรุงเทพฯ แล้วสินะ”
เจ้าน่านยกน้ำซิงขึ้นจิบอีกอีกใหญ่พร้อมถามเรื่องการเดินทางของไอยเรศเพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ครับ ลุงอำนาจกลัวผมเรียนไม่ทันเพื่อน เลยอยากให้รีบไปเรียน ผมเพิ่งรู้ว่าลุงเป็นอาจารย์ แถมเป็นหัวหน้าสาขาด้วย ตอนเจอที่แคนาดาเหมือนพวกนักบินขี้หีล ไม่รู้วามาสนิทกับพ่อสิบคนขึ้นได้ยังไง”

“พ่อสิบของอัยย์ก็ไม่ธรรมดาหรอก ชอนเขียวชอนเล็บจะตาย แต่ก็ยังดีตรงที่สิบปรกรรักเดียวใจเดียว”

หลังจากนินทาลุงอำนาจไปเมื่อหลายวันก่อน วันนี้ไอยเรศก็มานั่งในห้องทำงานของอีกฝ่าย เขาอยู่ในชุดนักศึกษาแบบที่ไม่ค่อยจะเป็นระเบียบมากนัก ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงแถมยังปลดกระดุมสองเม็ดตรงช่วงคอและพับแขนเสื้อขึ้น

“หน้าเอ็งคุ้นมาก เหมือนเคยเห็นที่ไหนแต่ก็นึกไม่ออก เอา
กาแฟมัย”

“ไม่เอาครับ” ไอยเรศรับคำ มองลงอำนาจพูดไปหัวเราะไป
ลุงใจดี แก่กว่าพ่อสิบสามสี่ปี แต่เห็นหุ่นแล้วชวนให้นึกถึงผู้พัน
เคนดิกกี้ ที่ยืนเฝ้าร้านเคเอฟซีตลอดเวลา

“ลุงดูผลการเรียนเราที่แคนาดาแล้วนะ เรียนเก่งใช้ได้ สงสัย
ไอ้สิบสอนมาดี”

“พอสอนการบ้านครั้งล่าสุดตอนแปดขวบอะลุง นอกนั้นก็
ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนล้วนๆ”

“เออเก่ง”

“แล้วต้องเรียกลุงว่าอาจารย์อำนาจเหมือนคนอื่นมั้ย”

“อยู่ข้างนอกก็เรียกอาจารย์ แต่ถ้าอยู่กันสองคนก็เรียกลุง
เหมือนเดิมนั้นแหละ เห็นมาตั้งแต่ตัวกะเบี๊ยกไม่นึกว่าจะได้มาเป็น
อาจารย์ลูกศิษย์กัน ยังจำตอนไปเที่ยวหาไอ้สิบที่นานเมื่อหลายปีก่อน
ได้เลย เห็นอัยย๋วิ่งแก้ผ้าเล่นน้ำ ตัวขาวๆ พุงกลมๆ ใสนั้นเล็ก
จิ๊ดเดียว”

“อ่า...ตอนนี้ไม่เล็กแล้วครับ แล้วก็ได้เวลาเข้าเรียนแล้วด้วย
อาจารย์ ไปเข้าห้องเรียนกันเถอะ” ไอยเรศฉีกยิ้มอ่อนให้คนเป็นลุง
ขยับลุกผายมือเชิญให้อีกฝ่ายออกจากห้อง

“เอ็งอย่าก่อเรื่องนะโว้ย ไอ้สิบบอกถ้าก่อเรื่องจัดการได้เลย”

“ผมเรียบร้อยจะตาย พ่ออะชอบกังวลไปเอง”

ภายในเวลาไม่กี่นาทีต่อมา ร่างสูงชะลูดเกินวัยของ
ไอยเรศและร่างท้วมของอาจารย์อำนาจก็มายืนอยู่หน้าคลาสเรียน
เขาไม่ได้รู้สึกรู้สากับสายตาที่มองมา แต่อึดอัดเล็กน้อยเมื่อทุก

สายตาจับจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว

สายตาบางคู่ก็ฉายแววสนใจ

บางคู่ประหลาดใจ

และบางคู่ก็ออกอาการหลงใหลแบบไม่คิดปกปิด

เขารู้ว่าตัวเองหล่อ ส่วนหุ่นก็โดดเด่นกว่าคนเอเชียด้วยกัน
มีกล้ามเนื้อ มีซิกซ์แพ็ก ต้นขาก็แน่น เรียกว่าเป็นคนไทยแต่ไซซ์ยุโรป

“มาครับหรือยัง วิชาผมห้ามขาด!” อาจารย์อำนางพุดออก
ไม้ค้ำด้วยเสียงดังก้องเหมือนข่มขู่ แต่ไอยเรศอยากบอกว่าไม่น่ากลัว
สักนิดถ้าเจ้าตัวยังติดพุดไปหัวเราะไป

“เงิน ไนยังไม่มาครับ แต่อีกหนึ่งนาที่มันก็จะโผล่หัวมา” เสียง
ตอบรับทางแถวหลังสุดเรียกสายตาไอยเรศให้หันมอง

ตรงนั้นพอจะมีที่ว่างนั่งมัยนะ เขาชอบนั่งแถวหลังห้องเสียด้วย

“เงิน ไน เหมอ ผมชอบเพื่อนคุณนะอินทะ เขาเข้าตรงเวลา
เป๊ะทุกคาบเลย” อาจารย์อำนางเจียบเสียงลงนิด มองสายตาทะลากล
คู่ที่สนใจไอยเรศมากกว่าตัวเอง “พวกคุณกำลังสงสัยใช่มั้ยว่าคน
รูปหล่อที่ยืนข้างผมเป็นใคร เขาชื่อ ไอยเรศ จะมาเป็นเพื่อนร่วม
คลาสของพวกคุณ เพิ่งกลับมาจากแคนาดา เลยเข้าเรียนกลางเทอม”

เกิดเสียงจัมจัมขึ้นเล็กน้อย มีเสียงหวีดเบาๆ ขึ้นจากกลุ่ม
เด็กผู้หญิง แถมยังส่งสายตาวิ่งๆ มาให้ ไอยเรศไม่สู้ แถมยังหนี
สายตาเหล่านั้นด้วยการหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ด้านหลังห้อง

เขมกำลังชี้ที่เวลาเที่ยงห้าสิบเก้านาที

ตึกตึก

และในที่สุดก็บ่ายโมง

ปัง!

“เงิน ไนมาครับ!!!”

“ตรงเวลามากๆ คุณไฉ่ แต่วันนี้ผมยังไม่ได้เช็กชื่อ”

“ทันเช็กชื่อหรือ ‘จารย์’ไม่ได้ลื้อผมเล่นโซ่ปะ อ้าวเฮ้ย!!!
คนนั้น? คนเก็บเปิด!”

“เปิดเหลือง” ไอยเรศฉีกยิ้มกว้างขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่เข้ามา
ในห้องนี้ แถมยังตะโกนเรียกคนในสายตาดังแต่หน้าห้องไปหลังห้อง
ที่บ้านพร่ำสอนไม่ให้เสียงดังในที่สาธารณะ แต่จังหวะนี้พอดี
ลืมหัด

“เบาหน่อย อัยย์ไฉ่ คลาสข้างๆ เขาน่าจะเริ่มเรียนกันแล้ว
ว่าแต่...รู้จักคุณไฉ่เขาหรือ”

“วันก่อนไฉ่ทำของหล่นแล้วผมเก็บได้ครับ” ไอยเรศหันมา
ตอบหลังมองพวงกุญแจเปิดที่เขาเป็นคนเก็บเมื่อวันก่อน มันยังอยู่ดี
แม้วันนี้อีกฝ่ายจะเปลี่ยนมาใช้กระเป๋าสะพายหลัง

เงิน ไฉ่ เงิน ไฉ่...ไฉ่...ไฉ่

อัยย์ไฉ่ ชื่อเข้ากันชิบเป๋ง!

“ผมไปนั่งข้างบนกับไฉ่นะ”

“ตามสบาย อย่าลืมหัดตั้งใจเรียนด้วย”

สิ้นคำอนุญาตร่างสูงก็ขยับเดินขึ้นไปตามบันไดลาด ห้องเรียน
เป็นแบบสโลปไล่ระดับ แต่เดินก้าวเว้นก้าวไม่นานก็ถึงแถวสุดท้าย
กลายเป็นเด็กหลังห้อง

“มานั่งนี่ดี ว่างอยู่” ไฉ่ชี้ไปที่ว่างข้างตัว ส่งยิ้มกว้างตามประสา
คนอัยยาศัยดี พอเห็นร่างสูงนั่งตามที่บอก ก็ขยับเข้าไปใกล้พร้อม
ชวนคุย “โลกกลมเนอะ คุณชื่ออะไรอะ”

“อาจารย์แนะนำแล้ว แต่มึงมาสายไฉ่ไฉ่ เลยไม่รู้เรื่อง ไอยเรศ
โซ่ปะ เราตัน ไฉ่ชื่ออานาย”

“เราอินทะ”

“ส่วนผมเงิน ไน้”

“เรียกเราว่าอัยย์เฉยๆ ก็พอ” ไอยเรศกวาดสายตามองทุกคนจนครบเพื่อจํารายละเอียดและชื่อของเพื่อนใหม่ เขาจำแค่ ต้น นายอินทะ ส่วนเงิน ไน้ จำได้ตั้งแต่ได้ยินชื่อครั้งแรก

“พูดกูมึงได้มัย พูดสุภาพแล้วไม่คล่องปาก” ต้นถามและไน้พยักหน้าเห็นด้วย

“กูยังงี้ก็ได้” เริ่มด้วยภาษาพ่อขุนเป็นการตอบรับ จัดมาเถอะ ไม่ใช่คนเรียบร้อย

“แล้วทำไมมึงมาเข้ากลางเทอม เมื่อวานนึกว่าปีหนึ่งคณะอื่น”

“เพิ่งกลับมาจากแคนาดา” ไอยเรศตอบรับคำสั้นๆ นี่แหละนิสัยเขาเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น เงียบ พูดน้อย แต่รอยยิ้มอ่อนบนหน้าก็ทำให้ไม่ดูหยิ่งเกินไปนัก

“ไอ้ไน้เล่าให้ฟังว่าเมื่อวานมึงเก็บเปิดให้มัน บอกคนเก็บเปิดหล่อมัก”

“ปากไวไปละนาย แล้วอัยย์มันหล่อจริงมัยละ”

“เออหล่อไม่เถียง” นายหัวเราะในลำคอ ยื่นปากกาส่งให้ไน้ เพราะรู้ว่ามันต้องขอแน่ๆ

“เลิกเรียนแล้วไปหาไรแดกกัน ไอ้ไน้เลี้ยง”

“อ่าว!...กูเหวอ”

“เออ มึงนั่นแหละ เลี้ยงขอบคุณอัยย์ที่มันเก็บเปิดให้มึง ไม่งั้นมึงโดนป้ามึงตัดขาด ไม่มีเงินกินข้าวสักบาทเลยนะเว้ย เลี้ยงพวกกูไม่กี่บาท ไม่ตายหรอก”

“ไอ้พวกฉิบหาย” คณกเช่นเขี้ยว หันมองคนเก็บเปิดที่เพิ่งกลายมาเป็นเพื่อนใหม่ ไอยเรศมีดวงตาวหวานยิ้มคล้ายมีธารน้ำใสไหลเอื่อยอยู่ในแก้วตาคุ่นั้นตลอดเวลา จมูกก็โด่ง ริมฝีปากก็บาง

แถมยังยิ้มน้อย ๆ จนเห็นฟันขาว

พอแก้วแม่แก้ว ไอยเรศเขาหล่อจริง ๆ

“ฉันจ่ายคนละครึ่ง ภูเลี้ยงเพราะมึงเก็บเปิดให้ ส่วนมึงเลี้ยงฉลองที่ได้เป็นเพื่อนกับภู ส่วนไอ้สามตัวนั้นคิดซะว่าเป็นสัมภาระที่ไม่ได้จัดรูปเชิญ”

“ได้”

“มึงให้มันหารฉลองที่ได้เป็นเพื่อนกับมึง ถามมันยังว่าอยากเป็นเพื่อนกับมึงรีเปล่า”

“ไอ้เหี้ยอิน มึงมันเลว ภูจะเลิกคบมึงเพราะได้เพื่อนใหม่แบบคุณอัยย์เด็กใหม่แล้ว...เนอะ”

หันไปหาลูกคู่ที่เพิ่งรู้จักกัน อีกฝ่ายกำลังพยักหน้ารับซ้ำ ๆ แบบเห็นด้วย ปกติโดนแต่ไอ้สามคนนั้นรุมแกล้ง วันนี้ได้เพื่อนใหม่เงิน ไน้ จะได้ไม่ถูกรังแกอีก!

“อยากกินอะไร...ห้ามตอบว่าอะไรก็ได้เนะ”

ไอยเรศขมวดคิ้วเล็กน้อยหลังได้ยินคำถาม เขามองไปทางหน้าห้อง หยุดลงที่อาจารย์อำนาจ แล้วร้านอาหารบางร้านก็แวบเข้ามาในหัว

“ภูอยากกินเคเอฟซี แล้วก็อยากลองซ้อนฮาร์เลย์มึงด้วย”

“ได้ครับคุณอัยย์ รถเงิน ไน้ยินดีบริการ จะให้คิดเหมาราคาตามระยะทางหรือคิดเป็นกิโล”

“เลือกคิดมาสักอย่าง ได้หมดทั้งนั้นแหละค่ะ” ไอยเรศพิงตัวเข้ากับผนังเพิงเก่าๆ เขาเจิบพิงเสียงกระซิบคุยกันของคนอื่น อมยิ้มตอบรับบ้างในบางครั้งบางคราว ถ้าเรื่องที่สนทนาจะมีชื่อเขาเอี่ยวอยู่ด้วย

แค่บรรลุดจุดประสงค์ที่รู้ชื่อไน้ เท่านั้นไอยเรศก็สบายใจแล้ว

Chapter 3

สุดชอย

การนั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซค์ Harley-Davidson เผชิญสภาพการจราจรที่เหมือนเป็นง่อย สุดดมฝุ่นควันสกปรกและตากแดดที่ร้อนระอุเป็นอะไรที่ย่ำแย่สำหรับไอยเรศ ศิริระเขาปวดจนตื้นตื้น แถมดวงตายังพร่าเบลอตอนส่งหมวกกันน็อกคืนให้ไน้ร้อนจนหูตาลาย ไหนนายบอกห่างอยู่ไกลๆ ทำไมมันใกล้นักวะ “พวกไอ้ตันไลน์มาว่าถึงละ สิ่งใกล้เรียบร้อย มึงกับกูเข้าไปก็แตกได้เลย”

“พวกนั้นไปรถดัน ทำไมรถยนต์ไวกว่ามอเตอร์ไซค์”

“เออ? นั่นสิ ทำไมวะ” เจ้าของรถมอเตอร์ไซค์คันแท่นหัวคิวเข้าหา กัน ก่อนขยี้वादขายาวๆ ออกจากการขี่คร่อมตัวเครื่องยนต์

โคตรเท่ ซื้อมอเตอร์คร่อมกับก๊วลง ไอยเรศคิดว่าคุ้มแล้วที่ยอมตากแดดตากลมขอติดรถอีกฝ่ายมาด้วย

ท่วงท่าการสะบัดขาขวางได้องศาไปทางด้านหลัง เน้นสรีระตั้งแต่ช่วงเอว สะโพก แผ่นหลังให้ขึ้นรูปเด่นชัดภายใต้กางเกงสแล็ก

สี่เข็ม

เอวดี สะโพกแน่น ต้นขาดูแข็งแรง

แม่งโคตรพิมพ์นิยม!

“กางเกงตัวนี้แม่งพิต ไอ้เหี้ยเข้าวินไปดิ...สุดชอย”

“...”

“จัดระเบียบแป็บ”

ไอยเรศเบือนหน้าหนีคนตาดีที่หันมายิ้มจนตาหยีใส่ รอยยิ้มดูสดใสแต่ไอ้ท่าทางที่กำลังจัดระเบียบช่วงล่างทำเอาหน้าเขาร้อนไปหมด ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยเจอคนที่ตึงกางเกงในต่อหน้าสาธารณชนแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาวแบบนี้เป็นครั้งแรก

แวบแรกก็คิดว่าเหมือนเจ้าน่าน ไม่ต้องให้คำสัตย์และสาบานแบบพ่อ ไอยเรศคนนี้ก็ไม่ใช่ขอเอาไฉไน้ ไปเปรียบกับเจ้าน่านอีก

หน้าคล้าย แต่นิสัยไปคนละเรื่อง!

“ไฉ้ มึงออกมาถึงปากชอยรียัง”

“เนาะ มึงนี่เหมาะจะเป็นคู่อัยย์จริงๆ มีเล่นตบมุกกลับด้วยกูออกมานอกชอยละ ไป ๆ หิวเปปซี่”

ก็แล้วจะให้ไอยเรศพูดอะไรได้ นอกจากเดินตามเงิน ไฉ้ไปแบบมีน ๆ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวขนาดนี้ คนนี้แหละ อัยย์จะเอา!

“มึงพาอัยย์ไปอ้อมโลกที่ไหนมาไฉ้ไน้”

อินทะทักขึ้นทันทีที่ร่างสูงของคนสองคนเดินตรงเข้ามาที่โต๊ะ เขาสังเกตว่าคนในร้านหันมองไปที่สองคนนั้นเป็นตาเดียว

แน่นอนว่าเพื่อนใหม่อย่างไอยเรศหล่อจริงตามคำเียนยอของไฉ้ แต่ก็เชื่อว่าตัวคนพูดจะขี้เหวชะที่ไหน ใบหน้าคมคร้าม ดวงตาเรียวรี จมูกก็โด่งเป็นสัน แก้มปากอímที่ยิ้มทีโลกสว่างวาบไปทั้งใบ

ให้อารมณ์เหมือนกำลังดูซีรีส์เกาหลีสักเรื่องนึง

“อ้อม! ไร กูพาอัยย์มาทางลัดเถอะ ไหนล่ะเป๊ปซี่ที่รักของกู~”

“เห็นทางลัดที่ไร หลงไปไหนก็ไม่รู้”

“แล้วทำไมมากันไว” โอยเรศตามพร้อมขยับตัวนั่งข้างไ้ผู้ชาย
ตัวเท่าควายหลายคนนั่งล้อมโต๊ะกลม มันเลยอึดอัด จนแข่งขา
ชนกันเป็นธรรมดา

ไม่สิ ต้องบอกว่าเขาเขาชนขาไ้แค่คนเดียว

“พวกกูอะปกติ แต่คนซีฮาร์เลย์ที่มึงนั่งมาอะไม่ปกติ ถ้าไม่หลง
ไม่อ้อม ไม่ใช่เงิน ไ้ เคยมีครั้งนึงพวกกูนัดกันไปเพชรบูรณ์จะ
เอารถไ้คันไป มันเสียอกินดี้อยากแว่นไปเอง สรุปไปโผล่ปราจีน
ทริปนั้นก็เลยไม่มีมัน”

“เจียบเลย พิกเจอร์กูเสียหมด”

“picture?...ภาพ...มึงหมายถึงภาพลักษณ์หรอไ้” โอยเรศ
ขมวดคิ้ว ริมฝีปากยังติดยอยยิ้มจางตอนหันไปถาม

“ถูกเฟง!”

“ยินดีด้วยอัยย์ มึงเป็นคนแรกที่เข้าใจสิ่งที่ไ้ไ้ในพูด”

“หืม?...”

“อย่าให้กูแฉเลยว่าครั้งสุดท้ายที่โดนสาวบอกเลิกเพราะมันเล่น
มุกแป๊กเยอะเกิน”

“ไ้นาย! พวกมึงรู้มุก! กูจะแฉพวกมึงบ้าง เริ่มที่ไ้คันเลย
คืออัยย์ ไ้คันนะ...ไ้คันมัน...” คนร่างสูงโปร่งที่ผุดลุกขึ้นยืน
แย่งวงก์แช่ปในมือเพื่อนหยุดชะงัก หน้าขึ้นสีแดงน้อยก่อนกลับมา
นั่งหียบแก้วเป๊ปซี่ขึ้นดูตามเดิม “ทำไมชีวิตพวกมึงไม่มีอะไรพิศๆ
แบบกูเลยวะ”

“พวกกูมีสติไ้ ไม่เหมือนมึง”

“เศร้าว่ะ หม่นหมองฉิบหาย” ไน้ถอนหายใจ หางตามคมดุดกกลง เหมือนกำลังสลดอย่างทีพุด หวังว่าจะมีใครสักคนเข้าใจและปลอบ แต่แม่แต่ไอยเรศยังหัวเราะเขาเลย

“แล้วตอนนี้มีแฟนมั้ย” ไอยเรศแสวงถามเหมือนเป็นคำถามทั่วไป แต่ในใจกลับลุ้นคำตอบจนเหงื่อซึม

“ไม่มีว่ะมึง! โสดมาเป็นปีแล้ว โสดมาก โสดทีแบบไม่คิดว่ คนหน้าตาอย่างกูจะโสด กูเหงามากอะ ไอนาย ไอ้ตัน ไอ้อิน แม่มีแฟนกันหมด เหลือกูคนเดียวที่ไม่มี”

“เปิดยงดูแลไม่ได้ จะไปดูแลใคร แล้วมึงอะอัยย มีเมียรียัง” อินทะหันมาถาม มั่นใจว่ตอนถามพุดชื่อไอยเรศชัด แต่เหงไอนี้เป็นคนตอบแทน

“คุณเพื่อนอินครับ คุณช่วยดูเบ้าหน้าคุณอัยยเขาด้วย แบบนี้ไม่มีอะแปลก”

“ไม่มี กูโสดนะ แต่ก็ว่จะหาจีบเอาแถวนี้แหละ”

“จริงปะเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย” ไน้เบิกตาโตใส่ สายหัวไปมาหลังได้ฟังเรื่องทีเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

“อืม โสดจริง ๆ” ไอยเรศตอบหน้าเจีอรอยยิ้มตามสไตร์ พร้อมจ้มเฟรนช์ฟรายส์เหี่ยว ๆ เข้าปาก ความทรงจำกับแฟนเก่าอาจมีแค่เรื่องทีอีกฝ่ายเคยพุดไว้ว่ เฟรนช์ฟรายส์แมคคอร์รอกว่เคเอฟซี อันนี้เห็นด้วย

“กูไปจ้แผลใจอะไรมึงรีเปลววะ เรื่องโสด”

“ไม่มี แล้วมึงอยากได้แฟนแบบไหน ตั้งสเปกไว้สูงมั้ย”

“กูเหรอ มีคนในใจแล้ว ชื่อน้องก้านหลิวดาวคณะบริหาร ปีหนึ่ง ตากลม ผมยาว มีหน้าอกนิดหน่อย แขนมีขนเล็กน้อยพอสวยงาม” คนถูกถามตอบพร้อมยิ้มเงินอาย ไน้ลูบขนบนแขนตัวเอง

ไปมา ก่อนจะถูกเรียกสติเพราะถูกเพื่อนแฉอีกแล้ว

“สเป็กไอ้โน้ แชนต้องมิชน ไม่รู้เป็นอะไรกับชนชนหน้าคน
คนอื่นเขามองหน้า มองหุ่น มองขา ไอ้เหี้ยนี่มองชน”

“มึงไม่เข้าใจกูหรอ นาย ขนสีอ่อนๆ ที่แขนมันมีเส้นห้จะตาย
เนอะอัยย์เนอะ” คนโดนพาดพิงเรื่องรสนิยมหันไปทางไอยเรต
ชั่ววูบหนึ่งโน้เหมือนเห็นไอยเรตหน้าเสียตอนที่อีกฝ่ายเหลือบมอง
แขนตัวเอง

“ไม่รู้สิ แชนกูไม่มีชน”

“ถึงมึงมีกูก็ไม่ชอบมึง ขนลูก”

“อา...ปฏิเสธแบบไม่คิดเลย เจ็บจัง”

“โอ้ๆ พุดเล่นน้ำ~ เอ้า! แบ่งเป๊ปซี่ให้ดูด หลอดรวมสาบาน
เวียนแดงให้ครบทุกคน”

“หลอดมันแฟล็บขนาดนั้นยังกล้าชวน เฮ้ย! ไอ้อัยย์อย่าไป
กินแก้วเดียวกับมัน กูซื้อมาครบคน ของมึงอยู่นี่” ต้นร้องเสียงหลง
เมื่อหันไปเถียงกับโน้ เลยร้องห้ามไอยเรตที่คิดว่าแก้วน้ำร่วมสาบาน
ไปดื่มไม่ทัน

“ไม่เป็นไรกูไม่ถือ”

แต่เป๊ปซี่รสวิงก์แซบ ไม่มีอะไรจะพุดนออกจาก เลว!

“ทุกคนจำไว้นะ ต่อจากนี้เพื่อนรักของกูจะเป็นคุณอัยย์
พวกมึงตกระปोंไปเลย” แชนเรียวยาวของโน้คิดว่าคอไอยเรตเข้า
มาใกล้ พุดเสียงลอดไรฟันไม่รู้จริงจังหรือเปล่า พร้อมชี้ไปที่เพื่อน
อีกสามคนที่ยกไหล่เป็นเชิงบอกว่า

เรื่องของมึง

มือหนาของไอยเรตตบไปที่แผ่นหลังของคนทีลือกคอเขา
ให้ปล่อย เริ่มหายใจไม่ออกและอยากถามออกไปเหลือเกินว่าใคร

อยากจะไปเป็นเพื่อนกับมิง
 อยากรูปอย่างอื่นไว้ย!

ปาร์ตี้ไก่ออดจบลงหลังพระอาทิตย์ตก

แดดไม่มี มีแต่ลมเย็น ๆ พัดผ่านผิวหนัง การนั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์
 ดูจะสบายกว่าขามาช่วงบ่ายเป็นเท่าตัว แถมยังกลับมาถึงดึกเรียน
 เร็วกว่าที่คาด เพราะไอยเรศเปิดแมพในมือถือดูเส้นทางเองกับมือ

“คันไหนรอมึง จอดไว้ไหน” ไน่สอดสายตาไปทั่วลานจอดรถ
 ในดึกเรียน ตามเพราะจะได้ขี่รถมอเตอร์ไซด์เข้าไปจอดให้ใกล้ ๆ

บี๊!

“คันนั้น” เสียงปลดล็อกรถและไฟหน้ารถที่สว่างขึ้นทำเอาไน่
 ต้องยกกระจากด้านหน้าของหมวกกันน็อกขึ้น เบิกตากว้างทำหน้าตา
 ประหลาดใส่ไอยเรศ

“มึงขับบีเอ็มเลยหรอวะ”

“อ้อ พ่อให้ขับคันนี้”...แท่นรถสุดหรูของตัวเองที่นอนตาย
 อยู่ที่บ้าน

“รวยจิง”

“เจ้านานมีรถหลายคัน ช่วงปิดเทอมมึงไปเที่ยวบ้านกูที่นาน
 ก็ได้ ถ้าชอบรถ”

“เจ้านาน?”

“พ่อบุญธรรมกูเอง ใจดีมาก”

“ยังไม่เคยไปนานเลย ไว้ชวนไอ้สามคนนั้นด้วย”

“ได้สิ แล้วมึงพักอยู่แถวไหน”

“หอข้างม.อะมิง ไม่ไกลจากนี้หรอก แล้วมึงละอยู่หอหรือ
 กลับบ้าน”

“คอนโด xxx” ไอยเรศตอบเสียงเรียบ ยกมือขึ้นเสยผมด้าน
หน้าสมองคันคืดหาหัวข้อสนทนาเพราะยังอยากคุยกับไฉ่อยู่

“เคยผ่านอยู่ จำได้ว่าหุ้มมาก มึงนี่คุณชายของแท้เลยนี่หว่า”

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้น ส่วนใหญ่พอจะสอนให้ทำอะไรด้วยตัวเอง”

“ดีจัง กว่าถูกลบแล้วดีกว่า มึงก็ขับรถกลับดี ๆ นะ ถึงห้องแล้ว
ไลน์บอกด้วย มึงมีไลน์กูแล้วนี่”

“อืมมี...คือ...เรามาใช้ life 360 กันมัย เห็นอินบอكمึงชอบ
หลงทาง เวลาไปหลงที่ไหนจะได้หาตัวเจอ เอาโทรศัพท์มาลิ เดียว
กูโหลดแอปให้”

“มันคืออะไรวะ” ไฉ่ทำหน้างง แต่ก็ล้วงมือถือในกระเป๋า
กางเกงส่งไฉ่มือไอยเรศที่ยื่นมารอ

“มันคือแอปติดตามตัว เอาไว้แจ้งเตือนเวลาออกจากบ้าน
กลับมาบ้าน บอกตำแหน่งที่มึงอยู่อะ แชทได้โทร.ได้”

“อ้อ ก็นี่ ถ้ากูหลงทางกูก็ให้มึงไปรับได้ใช่ปะ ยิ่งหลงบ่อย ๆ อยู่”

“ได้ ถ้าหลงก็โทร.มาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ อะ เรียบร้อยแล้ว
มึงจะกลับห้องเลยหรือไปไหนต่อ” ไอยเรศส่งโทรศัพท์คืนให้ไฉ่
มั่นใจมากกว่าไฉ่ต้อง ‘เสร็จกู!’

“ว่าจะเข้าไปไหน”

“ไปทำอะไร”

“ไปนั่งแจกอ้อยน้องก้านหลิว น้องเขาชอบลงมานั่งเล่นกับ
เพื่อนได้หอย กูยังขี้เกียจกลับห้อง ไม่มีอะไรทำ”

“งั้นกูไปด้วย”

“มึงคิดอะไรกับน้องก้านกูปะเนี่ย” ไฉ่หันมองตาขวาง แสดง
ออกชัดมากกว่าไฉ่ไฉ่ใจ จนคนโดนสงสัยต้องยืมอ้อนมุ้มปากแล้วรีบ
อธิบาย

“กูอยากทัวร์ม. ไม่ได้หรอก ไม่แย่งน้องก้านหลิวของมึงหรอก
ไม่ได้ชอบคนมีขนแขน”

“แซวจัง เรื่องขนเนี่ย ไม่มีใครเป็นพวกกูเลย ถ้ามึงจะไปก็ขับ
รถตามกูมา”

“ไม่เอาดีกว่า มึงนั่นแหละควรขับรถตามกู”

การขับรถตามป้ายบอกทางใช้เวลาไม่นาน ไม่ถึงสิบห้า
นาທີดี รถยนต์คันโตก็จอดเทียบเข้ากับลานจอดรถ ไอยเรศมองคน
ที่ขับมอไซค์ตามหลังมาจอดรถไว้ข้างกัน เขาแอบมองท่าทางการ
ก้าวขาลงจากรถอีกครั้ง คิดว่าต่อให้มองอีกก็สิบครั้งก็ยังไม่เป็นภาพ
ประทับใจ

ทันทีที่ร่างสูงเดินลงจากรถ ดึงสีชมพู่อ่อนสูงหลายสิบชั้น
ก็ปรากฏเบื้องหน้า สถานที่แห่งนี้รายล้อมด้วยร้านค้า สว่างด้วย
แสงไฟ และเต็มไปด้วยผู้คน

“ตึกนี้เป็นหอหญิง แต่ก็อย่างที่มึงเห็น ผู้ชายเต็มไปหมด
ส่วนใหญ่ก็อ้างว่ามาเซเว่น มาหาขนมกิน แต่ที่จริงคือมาอ่อยเหยื่อ”
คนอยู่มาก่อนอธิบาย มองตามสายตาของไอยเรศที่มองไปรอบๆ

“มีคนเอากีตาร์มาเล่นด้วย กูเอาไปเล่นมั่งดีกว่า” ไอยเรศ
ตัดสินใจเดินไปเปิดท้ายรถ หลังพบว่ามิกกลุ่มคนนั่งเล่นดนตรีอยู่บ้าง
เขาชอบเล่นดนตรีแทบทุกอย่าง เลยมักพกเครื่องดนตรีที่เล่นไม่ยาก
ติดรถไปไหนมาไหนด้วย

โซคดีอยู่เหมือนกันที่วันนี้เลือกหยิบกีตาร์ไฟฟ้ามา

“เอาดี เล่นเป็นเหรอะวะ”

“กูจับเครื่องดนตรีก่อนจับดินสอเขียนหนังสืออีก”

กระเป๋ากีตาร์โปร่งสีดำถูกสะพายขึ้นบนไหล่กว้าง ไอยเรศ

นิ้วไปบนหน้าจอโทรศัพท์ ยิ้มออกมาเมื่อถูกเอ่ยแซว

“ร้องเพลงอย่างกับคนมีความรัก”

“ก็ประมาณนั้น เสียงกูไม่ดีนะ บอกไว้ก่อน”

“เล่นมาเถอะ ถ้าแย่มากกูจะบอกให้มึงเลิกร้องเอง”

“ปกติกูไม่ค่อยร้องเพลงให้ใครฟัง ตั้งใจฟังล่ะ” ไอยเรศหัวเราะ
 ท่าในลำคอ จับโทรศัพท์ตั้งวางดูคอर्डกับเนื้อร้อง และในไม่ช้า
 เสียงไซของกีตาร์โปร่งตัวโปรดก็ดังคลอไปกับเสียงร้องราบเรียบ
 อารมณ์ตอนนี้ก็คงจะประมาณเนื้อเพลงมั้ง

Well you done done me and you bet I felt it.

I tried to be chill but you're so hot that I melted

I fell right through the cracks

and now I'm trying to get back

Before the cool done run out I'll be giving it my bestest

Nothing's going to stop me but divine intervention

I reckon it's again my turn to win some or learn some

But I won't hesitate no more,

no more It cannot wait,

I'm yours

คุณทำให้ผมรัก และผมก็รักคุณเข้าอย่างจัง

ผมพยายามจะเมินเฉยกับคุณ

แต่คุณช่างมีเสน่ห์จนผมใจละลาย

ผมรู้สึกกลัวกับว่าตัวเองตกลงไปในหลุมบางอย่าง

และตอนนี้ผมพยายามจะปีนกลับขึ้นมา

ก่อนสิ่งดี ๆ จะหายไป
ผมจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด
ไม่มีอะไรที่จะมาหยุดผมได้หรอก
นอกจากพระเจ้าเท่านั้น ผมกลับมาครุ่นคิดอีกครั้ง
เพื่อจะชนะหรือได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง
แต่ผมจะไม่รีรออีกต่อไปแล้ว ไม่อีกแล้ว
ผมไม่สามารถทนรอได้อีกแล้ว
ผมเป็นของคุณ

หนึ่งเดือนต่อมา

ไอยเรศกำลังแปลกใจกับความรู้สึกของตัวเอง เขากำลังรู้สึกกระอักกระอ่วน ตอนเดินเข้ามาหากลุ่มเพื่อนที่นั่งหน้าสลอนกันอยู่บริเวณโต๊ะม้าหินอ่อนหน้าอาคารเรียน เขาเข้ากันได้ดีกับเพื่อนกลุ่มนี้ กลุ่มแกที่ไม่มีอะไรเหมือนกันสักอย่าง แต่ก็อยู่ด้วยกันได้

เขาค้นพบว่านายเรียนเก่งมาก ไฉนเป็นอดีตเดือนมหา-วิทยาลัยที่ชอบฟังบทสวดธรรมะ และส่งสติ๊กเกอร์สวัสดีวันจันทร์ ส่วนต้นหนเป็นนักกีฬาบาสทีมชาติ ดูภายนอกเหมือนพวกหัวร่อนอย่างร้ายกาจ แต่จริงๆ แล้วซื่อๆ สุดๆ

ส่วนเจิน ไฉ ก็เป็นมนุษย์ประหลาด ชอบใส่เสื้อผ้าแบบไม่รัด ช่วงแรกเริ่มปรับตัวกับที่เรียนใหม่นับว่าค่อนข้างยาก เพราะเกือบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ไอยเรศคิดว่าตัวเองเข้าใจจากข่าวลือแปลกๆ อาทิเช่น

- เป็นเด็กเส้นบ้าง
- ถูกดัดสันดานบ้าง
- ดิตยา

- กลับมาจากแคนาดาเพราะหนิคดี...

คือกูแคโดนพ่อลากกลับบ้าน เพราะทะเลาะวิวาท ก็แค่นั้น!

แต่ช่วงมันเถอะ เพราะข่าวลือหนาหูว่าสนใจอยู่เพียงไม่นาน พอเขานิ่งเงียบใช้ชีวิตตัวเองแบบปกติ นานวันก็ไม่มีใครให้ความสนใจ ไม่มีใครพูดถึงเรื่องของเขามาก แม้จะถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ ในบางครั้งก็ตาม

แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็ไม่ได้ทำให้ไอเรตสนใจมากไปกว่าใบหน้าที่เคยสดใสนั่งอยู่ตลอดเวลาของไน้ฟูบทั้งหน้าลงไปกับโต๊ะ โดยมีนายคอยลูบหัวด้วยสีหน้าเอ๋อมระอาอยู่ใกล้ๆ ต้นเหตุที่ทำให้เขาแปลกใจ นั่นคือไน้กำลังร้องไห้

แถมสะอึกสะอื้นจนตัวโยน

“มันเป็นอะไรอะ” ซิทเรียนที่ม้วนเก็บไว้ในกระเป๋าหลังของกางเกงยีนถูกหยิบออกมาวางลงกับโต๊ะ ไอเรตนั่งลงบนเก้าอี้ที่ยังว่าง พร้อมถามหาสาเหตุที่ทำให้ไน้ร้องไห้

“มันอกหัก”

“ไอ้อัยย์ ก้านหลิวมีแฟนแล้ว” เสียงสะอื้นดังขึ้นพร้อมคนที่นั่งฟูบหน้าเงยขึ้นมามองเขา ตาแดงก่ำ ซึมูก ซี้ตาเกรอะกรังไปหมด จนไอเรตสรุปว่าน้ำตาและการร้องไห้ไม่เหมาะกับไน้ ไม่ใช่เพราะดูน่าสงสาร แต่หน้าตามันตอนร้องไห้โคตรตลก

“ก็กูบอกให้มึงไปจีบ เสือกไปนั่งมองจนหมาคาบไปแตก ฟุ่มฟายตอนนี่ไม่ช่วยอะไรเลยไน้”

“มึงไม่ต้องมาซ้ำเติมกูเลยต้น...ก็กูไม่กล้าจีบ...ฮึก...แม่งไฉ่วัย! เจ็บใจ”

“บทสรุปของความไม่กล้าก็แบบนี้แหละ”

“เกิดมาในชีวิตนี้กูเคยจีบใครที่ไหน แฟนเก่าที่เคยมี เขาก็มา

จับกุมาก่อน เสร้า กูเสร้า แล้วมึงยี้มอะไรไอ้ยัยย มึงสมน้ำหน้ากูเหมือน ไอ้พวกนี้ ถูกปะ?”

“อ้าว หน้ากูก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้ว โสดตอกก็ไม่ใช่ไรหรอกน่า โสดเป็นเพื่อนกู” หน้าเขาไม่ได้เป็นอย่างนี้หรอก แต่ยี้มอ่อนเพราะ เพิ่งได้ฟังข่าวดี น้องก้านหลิวมีแฟนแล้วก็ดี พี่จะได้วางแผนพา อนาคตแฟนพี่ไป Flirt ที่อื่นที่ไม่ใช่ได้หอนึง

“กูอยากมีเมีย อยากมีเมีย มึงเข้าใจมั้ย”

“อย่าเสร้าไปค่า~ เมียไม่มีก็กินเบียร์ไปก่อน กูเลี้ยงก็ได้”

พอได้ยินคำว่าเลี้ยง เสียงสะอื้นไวยวายเป็นดังอยู่ก็เงียบลง ริมฝีปากที่เบะคว่ำเริ่มยกตรงช่วงมุมขึ้นเล็กน้อย และในที่สุด ไนก็ ยี้มออกมา

“มึงพูดแล้วนะยัยยว่าเลี้ยง”

“อืม...ยี้มออกแล้วดิ” มือหนาเอื้อมไปข้างหน้า วางแหมะลง บนกลุ่มผมที่เริ่มยาวจนปิดหน้าปิดตา ไอยเรศยี้เส้นผมอ่อนนุ่มจน ความยุ่งเหยิง ยุ่งขึ้นไปอีก

“เออ เลี้ยงสโม้กก็ไปท์ด้วย”

“ได้ ไปร้านไหนดิวะ มีที่ไหนแนะนำมั้ย”

“คือจั้นะยัยย” อินทะใช้ศอกถองเข้าที่แขนของไอยเรศ เพราะ อีกฝ่ายยังไม่เคยไปตีกับพวกเขา เลยยังไม่เคยเห็นสภาพไอนี้ ตอนเมา และเพื่อนที่ดีก็ควรจะต้องเตือนกันไว้ก่อน “มึงไม่ควรพาไอ้โน้ ไปเมาที่ร้านเหล้า...มันเป็นคนที่เมาได้เหี้ยมาก”

“ถ้าไปที่ร้านไม่สะดวก งั้นไปกินกันที่ห้องกูก็ได้” ไอยเรศยี้ม นิดๆ เลี้ยงปลอบใจไนก็ใช่ แต่ก็ถือว่าเลี้ยงฉลองให้ตัวเองด้วย ตัดใจ จากคนอื่นแล้วก็ดี จากนั้นเขาจะได้รู้หนักๆ